

Ընդհանուր առմամբ հաստատուն է չինւածքը, որ, թէեւ արդէն 83 ամեայ, հուլիսն որեւէ նշան և նորոգութեան պէտք չ'ցուցուներ:

Յնունդի Տօնին յաջորդող կիրակին, Զատիկի Ութօրէիցին, և միւս երեք տաղաւարներու Մեռելոց օրերը, աւաւօտու ժամերդութիւն կ'կատարուի և Ս. Պատարադ կ'մատուցուի այս մատուին մէջ, ի ներկայութեան ժողովրդեան խուռն բազմութեան, որոնք, յետոյ, գրեթէ մինչեւ երեկոյ, քահանայից օրհնել կուտան իրենց ննջեցելոց հողակոյտները:

Նոյնպէս, ամէն անգամ երբ ննջեցեալ կ'պատահի Գահիրէի Հայոց մէջ, եկեղեցւոյ կարդը հոն կ'կատարուի, եթէ քաղաքի եկեղեցին չէ տարուած ննջեցեալը. իսկ եթէ տարուած է, հոն

մասրան շինութեան, իսկ միւսը, Տ. Գրիգոր Վրդ. որ կ'թուի աւելի ի վիճակի եղած ըլլալ, Ս. Ասուածածին եկեղեցոյ շինութեան յաջորդ տարին նոյնիսկ, 1840-ին, 30000 դահեկանի գումարով մը կ'գնէ այժմեան Առաջնորդարանի Դիւանատուն եղած յարկը, որ, ինչպէս ներքին բաժանումներէն ալ կ'հասկցուի, պանդոկ (կամ *խան*) մ'էր այն ատեն, շուրջի կրպակներովը եւ վրայի տունովը, եւ մինչեւ մահը անոր բերած վարձը ինքն առնելու եւ նորոգութեան ծախքերն ալ ինքն հոգալու պայմանաւ կ'նուիրէ նորակառոյց «հրաւապածառ» եկեղեցիին. յետոյ, տեսնելով անեղութեան որ տեսնէր զոհացուցիչ արդիւնք կ'բերէ, կ'համոզեն վարդապետը որ տարեկան միայն ուր հարիւր դրս տաճայ անկէ եւ տեսնէ ամբողջովին իր կենդանութեան ատենին իսկ թողու Ազգին, եւ այս մտքով «պայմանագրութիւն» մը կ'կնքեն 1854-ին:

Այս պանդոկը զնելէն տարի մը ետքը, 1841-ին, Տ. Գրիգոր Վրդ. կ'գնէ նաեւ եկեղեցւոյ հիւսիսակողմը եղած հին տուն մը. քանդելով հիմէն կ'վերաշինէ զայն, եւ կ'նուիրէ դարձեալ եկեղեցոյ, պայմանաւ որ մինչեւ մահը ինք օգտուի անկէ եւ ինք հոգայ նորոգութեան բոլոր ծախքերը: Այս տեսնէ երկար կանի այն մեծ տունը, որ երբեմն եղած է դիւանատուն, յետոյ քահանայից բնակարան, եւ այժմ մասամբ քահանայից եւ մասամբ ծառայից օբեան: